

БИОГРАФИЈА СЛАВИЦА МАКСИЋ

Славица Максић (1957) је завршила основну школу „Бранислав Нушић“ (1972), Једанаесту београдску гимназију (1976) и студије психологије на Филозофском факултету у Београду (1981). Магистрирала (1990) и докторирала (1998) у области психолошких наука на истом факултету. По окончању студија, започела са радом у основној школи, као школски психолог, потом радила у средњој школи, као професор психологије, и била сарадник на истраживачким пословима о младима у Истраживачко-издавачком центру Савеза социјалистичке омладине Србије (1982-1985). Од 1985. године запослена као истраживач у Институту за педагошка истраживања у Београду, где и сада ради као научни саветник. Боравила у више наврата на стручном усавршавању у иностранству са пројектима који се тичу националних стратегија подршке развоју младих са високим способностима (Холандија, 1989; Русија, 1990; Велика Британија, 1994; Јапан, 1997). Говори енглески, француски и руски језик.

Њена главна професионална интересовања односе се на даровитост, таленте и креативност. Бави се проучавањем карактеристика даровите и талентоване деце и ученика и услова за њихов оптимални развој, мерењем и подстицањем креативности у образовању, имплицитним теоријама креативности, наставом и учењем, академским постигнућем итд. Објавила преко 150 научних радова (монографије, поглавља, чланци, саопштења) у земљи и иностранству. Водила научне пројекте националног значаја чију реализацију је финансирало министарство науке (2002-2011) и била директор Института (2002-2006). Учествовала у реализацији међународних истраживачких и образовних пројеката и била ангажована као предавач на факултетима. Бавила се стручним усавршавањем запослених у образовању и другим институцијама (нпр. Републички завод за тржиште рада, Привредна комора Београда).

Још у гимназији показала интересовање за језике, посебно српски и француски језик и књижевност и учествовала на такмичењима (од градског до савезног нивоа). Књижевно изражавање остаје њена велика љубав и у току рада у области науке, на шта указује објављивање популарних чланака о резултатима истраживања и њиховој примени у школском раду у дневним и стручним новинама (као што су Политика, Психолошке новине, Просветни преглед) и путописи са неких од стручних боравака у ревијама (Базар, Илустрована политика). Активније учествује у раду књижевних удружења од 2016. године (Књижевни клуб Раковица, Књижевни клуб Чукарица, Друштво књижевника Београда, Удружење независних писаца Србије Београда, Књижевна заједница Југославије, Раде и пријатељи). У овом периоду почиње да објављује песме, приче и афоризме у дневним новинама (Данас), књижевним часописима (Ада, Књижевне вертикале, Авлија, Умно, Неказано, Акт) и збиркама („Женско писмо“, 2018, прир. Д. Саиловић; „Најкраће приче“ 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, прир. Ђ. Оташевић; „Сатиричне приче 1“, 2019, прир. Ђ. Оташевић; „Афоризми и афористичари, 19“, 2019, прир. Ђ. Оташевић; „Време говори“, 2018, прир. Р. Пантелић; „357: кратке приче“, 2018, 2020, ур. Ж. Ивковић; „Реч у времену“, 2019, ур. Н. Стојановић). Поменуте публикације су објављене у Србији и окружењу (Босна и Херцеговина, Црна Гора).